

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΖΑΙΗΜΣ ΡΟΥΦ

Η ΠΙΣΤΗ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΑΝΝΑΣ

ΥΧΝΑ ή "Αννα Χαϊντέν πήγαινε σ' εκείνο τ' ερμιο «ράντο», που ήταν χαμένο μέσα στο δάσος. Είχαν περάσει δυό χρόνια από τη μέρα που είχε γίνει άφαντος ο Τζέφ, μα εκείνη δεν είχε χάσει τις ελπίδες της. Κάτι της έλεγε πως ο Τζέφ την αγαπούσε πάντα και πως όταν θα ξαναγύριζε θα περνούσε πρώτα από εκεί πέρα από το «ράντο» του.

Έκεινο το απόγευμα λοιπόν έδωσε το άλογο της στην πόρτα και πήγε μέσα, γιά νά περάση λίγη ώρα με τίς τρυφερές ανάμνησεις του αγαπημένου της. Μα ξαφνικά, έξω από το «ράντο» ακούστηκαν βήματα κι' ένας γερός άνδρας με ξανθά μαλλιά και ξανθά γένεια παρουσιάσθηκε στο κατοφλι.

— Τζέφ! Φώναξε γλομιάζοντας ή "Αννα. Ω, Τζέφ! Γύρισες λοιπόν κοντά μου; Πόσο είμαι ευτυχήσμένη!...

Ο ξανθός άνδρας που είχε στην πέσινη ζώνη του δυό πιστόλια, της έδωσε μιιά άγρια ματιά κι' έστρεψε τή φάτση:

— Τι κάνετε δω πέρα; Γιατί με λέτε Τζέφ;

— Σε λέω Τζέφ, γιατί είσαι ο Τζέφ! Του άπήνησε ή "Αννα, που είχε χάσει γιά μιιά στιγμή τ'ό θάρος της. Είσαι ή Τζέφ Ντέρριξ που έγινε άφαντος από δω πέρα πριν από δυό χρόνια...

Κι' άπότομα, άλλαζοντας φωνή συνέχισε:

— Τζέφ, γιατί μου φέρονσαι έτσι; Τι σου έκανα; Γιατί; Δεν έχεις πιιά εμπιστοσύνη σ'εμένα; Τζέφ, γιατί ξαναγύρισες; Αν σε πιάσουν, θα σε κρεμάσουν! Η ξαφνική φυγή σου είναι γι' αυτούς μιιά όμολογία της πράξης σου...

— Το έζησα, τ'ό έζησα... Την δέκομη με πέρα ο Τζέφ Ντέρριξ, γιατί αυτός ήταν πραγματικός. Έ, βέβαια πρόσθεσε άναστενάζοντας, όταν ένας άνδρας που κατηγορήθηκε γιά κάποιον φόνο, καθή άεαφρα από τον τόπο του, είναι ένοχος! Το έζησα... Μα πούς μπορεί νά ξέρη ότι δυό δόλοζα χρόνια δεν μπορούσα νά χωρίσω πίσω γιά νά φωνάξω σ' αυτούς πως δεν ήμουν έγω ο δολοφόνος!...

Κι' έπειτα μ' άγριο ύφος φώναξε στην "Αννα:

— Τι ήρθατε νά κάνετε δω πέρα; Φύγετε γρήγορα!

— Όχι, δεν θα φύγω! τού άπάντησε κείνη με πέσιμα. Μπορείς νά ξεγελήσεις τούς άλλους; μ' αυτά τ'α μακρού μαλλιά και τ'α γένεια, μα έμένα δεν με ξεγελάς...

Κι' έστρεψε, με γλυκιά φωνή πρόσθεσε:

— Τζέφ, άγνοωσα το «ράντο» αυτό γιά νά μην έρθη κανείς έξω δω πέρα. Θυμάσαι τ'α ραντεβού μας έδώ... Καί τούς όρκους μας. Τα έχασες λοιπόν όλα;

Έκεινος έδωσε μιιά λυπητερή ματιά τριγύρω κι' έπειτα ψιθύρισε με πίκρα:

— Τ' αγοράσατε έσεις, ε; Δεν θα μείνω άπότσο πολλήν ώρα δω πέρα...

— Και πού θα πάς, Τζέφ; τόν ρώτησε με προσποιητή άπάθεια ή "Αννα.

— Αδύ είναι μιιά ερώτηση που θ'ά μείνει δίχως άπάντησι... Έκανε ξηρά ο Τζέφ, δίχως νά χωρίσει τ'ο κεφάλι.

— Όπως θέλεις... ψιθύρισε εκείνη με λυγμό.

Και τράβηξε κατά την πόρτα. "Ηθελε νά βγί στο δάσος, γιά νά κλάψη, κρυφά, τόν άρπαστατό πόνο της.

— Αντίο, Τζέφ, τού ειπε όταν έφτασε στο κατοφλι. Θά ξαναέρθω δω πέρα καμμιιά φορά.

Μα εκείνος δεν της ειπε τίποτε και ή "Αννα προχώρησε γιά νά βγί έξω. Ξαφνικά όμως άκουσε τ' όνομά της.

— "Αννα!

Στή ματιά του Τζέφ ειδε τότε πως ο αγαπημένος της είχε άνάγη από στοργή, από θάρος, από άγάπη.

— Δεν ήθελα νά με δής, τούλάχιστον γιά λίγο καιρό... της ειπε οργισνά. Μα τώρα που είσαι δω πέρα θέλω νά μ'αβής ένα πράγμα: "Αννα δεν σκότωσα έγω τόν Μπην Ούλλιαρντ!

— Τ'ό ήξερα...έκανε μ' ένα χαμόγελο ή "Αννα.

— Και δεν έφυγα, δεν τ'ό σκασα γιά νά μη με πιάσουν, έπως πιστεύει όλος ο κόσμος. Όταν ήρθε και μου ειπε ένα «καουμπόν» ότι σκότωσαν και λήστεψαν τόν Μπην Ούλλιαρντ, πήδηξα σ'άλογο

και τράβηξα γιά τ'ο «ράντο» σου."Ηθελα νά σου μιλήσω...Είχε νυχτώσει πιά, όταν άεαφρα τ'ό άλογο μου σταμάτησε μπροστά σ' ένα δένδρο που είχε πέσει άπ' τόν άέρα κι' έφραζε τ'ο δρόμο. Την ίδια στιγμή ένοωσα ένα λάσσο γύρω από τή μέση μου, και κούστηκα κατά γής. Έπειτα, πριν προφτάσω νά σηκωθώ, κάποιος με χτύπησε στο κεφάλι μ' ένα σίδερο κι' έχασα τίς αισθήσεις μου. Κι' όταν συνήλθα βρισκόμουν πάνω στο τραίνο.

— Σ' ένα τραίνο; Άπόπες ή "Αννα.

— Ναι, τής ξαναειπε ο Τζέφ. "Ημουν κλεισμένος σ' ένα φορητό βαγόνι, δίχως ένα σέντ στην τσέπη και δίχως όπλο. Μου είχαν πάρει άκόμα και τ'ο ρολόι. Ταξείδεφα πώς νηστικός τρεις δόλοζαρες μέρες. "Η δίμα μ' έκαυγε και νόμιξα πως θα πεθίνω, μα βιάσταξα. Στο Σαν Πέδρο όμως όταν άνοιξαν τ'ο βαγόνι, βρήκαν έναν άνθρωπο που έφυγε χωρίς! Με πήγαν λοιπόν στο νοσοκομείο. "Όταν βγήκα από κει πέρα έμαθα πως με κατηγορούσαν γιά τ'ο φόνο του Μπην Ούλλιαρντ. Τι έλεπε λοιπόν νά κάνω; Νά κρυφτώ ή νά πάω φυλακή; Διάλεξα τ'ο πρώτο και μπάρκαρα ως θεριαστής σ'ένα φορητό καράβι που πήγαινε στην Ιαπωνία.

— Ψηλά τ'α χέρια! άντήρησε άπότομα μια σκληρή φωνή από πίσω τους. Νά πού ξαναγύρισες ο Ντέρριξ μας! Προσοχή! Άφρησε ήσυχά τ'α πιστόλια σου, Ντέρριξ!

Μέσα στο «ράντο» είχε μητή άθόρυβα ο Σάμ Ράνταλ, κομπός και λυγερός, όπως πάντα, μ' ένα πιστόλι στο χέρι.

— Σάμ! Φώναξε ή "Αννα. Τρελλάθηκες; Πέταξε πέρι τ'ο πιστόλι!...

— Δεν είμαι δά τόσο άνοητος! της άπάντησε εκείνος μ' ένα σαρκαστικό γέλιο. Σε ειχα πάρει από πίσω, με τήν ιδέα πως θ'ά έφρισα κάποιον έδώ πέρα. Και δέ γελάστηκα.

Και ζύτταξε στά μάτια τήν "Αννα, με ειρωνεία, γιά νά τήν ταπεινώσει περισσότερο. Έκείνη κατάλαβε τότε πως θα συνέβαινε αδια τ'ο τρομερό και μ' ένα πήδημα βρέθηκε κοντά στην πόρτα. Την ίδια στιγμή ο Τζέφ πέταξε με δυναμιά μιιά βαριά καρέλλα πάνω στον Σάμ Ράνταλ, τόν σώρισε κάτω και τού πήρε τ'ο πιστόλι. Έπειτα τού κάταρε ένα γερό χτύπημα στο κεφάλι και τόν άφησε άναίσθητο.

— Φύγε, Τζέφ! Τού φώναξε τότε ή "Αννα.

— Ο Τζέφ τή φίλησε, πήδησε πάνω στο άλογο του και της φώναξε:

— Μείνε πιστή στην άγάπη σου, "Αννα. Θά ξαναγύρισω μιιά μέρα. Είμαι άθώος!

Και χάθηκε σάν άστρατή μέσα στο δάσος.

823

Ο χωρισμός του Τζέφ Ντέρριξ άνεστώτασε όλο τόν κόσμο. Ο Σάμ Ράνταλ, που διηύθυνε ένα άρκοκτημα γιά λογαριασμό ενός συνδικάτου στο Ντέλ Ρίο, είχε ειδοποιήσει τ'ο σερίφι (άστυνομό), μόλις άντιόητο από τή λιποθυμία του. Ο Ράνταλ έκανε κότε της "Αννας, μα εκείνη τόν περιφρονούσε, γιατί έλάτρευε τόν Τζέφ Ντέρριξ, που τόν κατηγορούσε όλος ο κόσμος γιά φωνιά.

— Μα πώς είχε γίνει αυτό τ'ο έγκλημα; Η "Αννα θυμόταν καλά όλα τ'α γεγονότα εκείνης της τραγικής νύχτας. Ο Μπην Ούλλιαρντ, ο έπιστάτης τού πατέρα της, είχε φύγει τ'ο πρωί γιά τ'ο Ντέλ Ρίο, γιά νά σηκώσει από τήν Τριπέταξ καμμιιά δεκαεπταριά χιλιάδες δολάρια. Τ'ο άπόγεμα όμως, βρήκαν τ'ο πτώμα του στο δρόμο. Κάποιος τόν είχε σκοτώσει και τόν είχε ληστέψει τήν ώρα που γύριζε.

Άπό τ'ο μέρος άριβός πογγινε τ'ο έγκλημα άρχιζαν τ'α ίζη ένας άλλος άλόγος, που σταματούσαν έξω από τ'ο «ράντο» του Τζέφ Ντέρριξ. Η άστυνομία δεν βρήκε εκεί μέσα τόν Τζέφ και θεωρησε τήν εξαφανιά του, σάν μιιά καθαρή άπόδειξη τής ένοχης του. Αυτό άλλοστε ύποστήριξε με πάθος και ο Σάμ Ράνταλ, που είχε μιιά μεγάλη επιρροή στον κόσμο, γιατί όπως είπαμε, αντιπροσώπευε ένα μεγάλο συνδικάτο. Κι' έτσι μετά τήν εξαφανιά του Τζέφ, θά μπορούσε, όπως έλιπε, νά κατακτήσει τήν καρδιά της όμορφης "Αννας Χαϊντέν.

Τ'ο άλλο πρωί λοιπόν, ο Σερίφης με μερικούς άστυνομικούς, σταμάτησε στο «ράντο» τού πατέρα της "Αννας. "Ηθελε μερικιά «καουμπόν» γιά νά τόν βοη-

θήσουν να πιάση το φονιά. Μαζί του ήταν κι ο Σάμ Ράνταλ.
 — Θάρρω κι' εγώ, σερίφη, του ελπε τότε ο πατέρας της Άννας. Πρέπει να πιάσουμε με κάθε τρόπο αυτόν το φονιά που ξαναγύρισε δώ πέρα!...

Ο Χαϊντέν λοιπόν έφυγε με τους αστυνομικούς και τα «καουμπόυ» του κι' έλειψε όλη τη μέρα. Κατά τού βράδυ, η Άννα άκουσε ένα χαλασμένο ξένο από το «ράντσο». Ήταν ο Ράνταλ, ο οποίος την ειδοποίησε ότι ο πατέρας της ήταν βαρειαί πληρωμένος. Τόν είχε πυροβολήσει ο Τζέφ Ντέρρικ.

— Δεν είναι αλήθεια! Φώναξε με πόνο η Άννα κι' έδειξε τις σφυγμένες γρανθίδες της στον Ράνταλ. Ο Τζέφ δεν θά έκανε ποτέ ένα τέτοιο πράγμα!...

— Τόν είδα με τα μάτια μου! της απάντησε εκείνος με πείσμα. Καθώς τρέχαμε στο δάσος, ο Τζέφ Ντέρρικ, χύμηξε άπανω μας σάν θηρίο. Μάς πυροβόλησε και τους δυο, μά έμενα δεν με πέτυχε. Έπειτα έφυγε, ενώ εγώ έσκυβα πάνω από τόν πατέρα σας...

— Η Άννα τόν κούταξε στά μάτια, με μίσος.

— Πέθανε ο πατέρας μου; τόν ρώτησε.

— Πολύ φοβάμαι ότι... ψιθύρισε ο Ράνταλ.

— Ένα άλογο! Φώναξε στους υπηρέτες η Άννα. Γρήγορα ένα άλογο!...

Και τράβηξε μαζί με τόν Σάμ Ράνταλ για τόν Ντέλ Ρίο.

***
 "Υστερ" από μία ώρα, όταν έφτασαν εκεί κάτω, βρήκαν την πόλι ανάστατη. Ο κόσμος κρατούσε πυρσούς στά χέρια και περικύκλωνε με φωνές τή φυλακή.

— Τόν είπασαν! Έκανε τότε ολόχαρος ο Ράνταλ.

— Η Άννα έκλεισε τά μάτια κατάγλωμη. Μερικοί από τόν πλήθος τή γνωρίσαν και τής άνοιξαν δρόμο φωνάζοντας:

— Είναι η κόρη του γέρο Χαϊντέν! Άρπασε την να περάση...

— Εκείνη, σάν σέ δειρο, έφτασε σέ λίγο στό σπίτι του γιατρού Σάουερ.

— Ο πατέρας σου ζή ακόμη, Άννα, τής ελπε ο γιατρός, Έλπίζω πως θά τόν σώσουμε.

— Πρέπει να ζήση, γιατρέ! Του φώναξε κείνη με απόγνωσι. Πρέπει να ζήση!...

Και σοφισάθηκε λιπόθυμη σέ μία πολυθρόνα. Όταν συνήλθε, μία θύελλα από φωνές τή τρώμαξε.

— Τι τρέχει; Ρώτησε με αγωνία.

— Φαίνεται πως θέλουν να σπάσουν τή φυλακή... Τής εξήγησε, η Μπέ, η υπηρέτρια του Σάουερ.

— Ω, θά τόν λυντζαρώουν!... Θά τόν κρεμάσουν! Στέναξε η Άννα και πετάχτηκε άπάνω σάν τρελλή. Έπειτα έτρεξε κάτω στήν αυλή, πήδηξε πάνω στό άλογο της και τράβηξε σάν άστρατη για τή φυλακή.

Από μακριά, έβλεπε τί γινόταν πάνω από τά κεφάλια του κόσμου.

Κάποιος είχε σκαρφάκωσε σένα δέντρο και περνούσε από ένα γερύ κλώνο ένα χοντρό σκοινί. Στήν άκρη του σκοινιού ήταν μία θηλιά. Μπροστά στό δέντρο στεκόταν ο Τζέφ Ντέρρικ, καταματωμένος. Γέρω του ο κόσμος οδρλιαζε από τή χαρά του.

— Άνοιξτε! Άνοιξτε μου δρόμο! Φώναξε η Άννα και σπηρούνισε τ' άλογο της. Κι' έπειτα, βγαζοντας ένα πιστόλι από τή σέλια, τούς φοβέρσε:

— Ήσω! Μή μ' άγγιξε κανείς, γιατί θά τόν σκοτώσω!

Ο κόσμος έκανε πίσω τρομαγμένος. Η Άννα τότε πήδησε άπ' τ' άλογο της στάθηκε δίπλα στον Τζέφ Ντέρρικ, τόν άγκάλιασε και φώναξε στό έξαγριωμένο πλήθος:

— Είπατε άνθρωποι ή λύκοι; Γιατί θέλετε να κρεμάσετε έναν άθλιο; Ποιός σας ειπε πως σκότωσε τόν πατέρα μου; Ο πατέρας μου ζή!

— Όχι όμως κι' ο Μπην Ουίλλιαρντ! Φώναξε κάποιος.

Τό πλήθος άρχισε τότε να οδρλιάζει πάλι από τή λύσσα του.

— Ο Τζέφ Ντέρρικ εινε άθλιος! Φώναξε μ' όλες τες δυνάμεις της η Άννα.

— Μή τήν πιστεύετε! Οδρλιαζε τότε με λύσσα ο Σάμ Ράνταλ. Άγαπάει τόν φονιά και θέλει να τόν σώση! Δεν τήν νοιάζει αν σκοτώσε τόν πατέρα της!...

— Μία στιγμή!... Φώναξε κάποιος από τόν άλθθος. Έχω να σας πω κάτι.

Ήταν ο δόκτωρ Σάουερ. Ο γιατρός έφτασε κοντά στήν κρεμάλα, ανέβηκε πάνω σέ μία κάσπα και φώναξε στον κόσμο.

— Παιδιά, ο γέρο Χαϊντέν ζή! Μπόρεσε μάλιστα ν' άνοιξη τόν στόμα του και νά μιλήση...

Έκείνη τή στιγμή έγινε μία ξαφνική φασαρία. Η Άννα με τόν πιστόλι στό χέρι, χύμηξε πάνω στον Σάμ Ράνταλ και τόν άρπαξε από τόν λαιμό.

— Σερίφη! Φώναξε. Πιάστε τον. Θέλει να φύγη!...

Δυο «καουμπόυ» του Χαϊντέν άρπαξαν γερά από τά χέρια τόν Σάμ Ράνταλ και τόν κράτησαν άκίνητο.

— Άκούστε... Στέλισε τότε ο γιατρός. Ο Χαϊντέν μου ειπε πως δεν τόν πυροβόλησε ο Τζέφ Ντέρρικ, αλλά αυτός έδώ ο άνθρωπος, ο Σάμ Ράνταλ.

— Ψέματα! Οδρλιαζε ο Ράνταλ. Ο γέρος εινε τρελλός.

— Όχι! του απάντησε ο δόκτωρ Σάουερ. Έχει σωστά τά μυαλά του.

— Ναί, φώναξε τότε ο Τζέφ Ντέρρικ. Ο Σάμ Ράνταλ, θάχη σκοτώσει και τόν Μπην Ουίλλιαρντ! Προσέχετε! Θά σας ξεφύγη!...

Ο κόσμος περικύκλωσε τόν Ράνταλ άπειλητικός. Τήν ίδια στιγμή ο Τζέφ Ντέρρικ άρπαξε άπ' τόν χέρι ένα άπό τά «καουμπόυ» του Ράνταλ που προσπαθούσε ν' άνοιξη δρόμο για νά τόν σκάση:

— Ω, έκανε άμέσως κατάπληκτος ο Τζέφ, έσύ δεν είσαι, Χούτς!

Έσύ, Χούτς, έδώ και δυο χρόνια δεν ήρθες στό «ράντσο» μου με τ' άλογο για νά μου άναγγείλεις ότι είχαν σκοτώσει τόν Μπην Ουίλλιαρντ; Σε θυμάμαι πολύ καλά! Δεν μου λές, Χούτς, πως είχες μάθει τόν φονιά τόσο γρήγορα!

— Κλείσε τόν στόμα σου, έσύ! Μούγκρισε ο Σάμ Ράνταλ, σίχοντας μάς άγρια ματιά στον Χούτς.

— Πήγαινε στό διάβολο! Του απάντησε θυμωμένα τόν «καουμπόυ». Πιάστηκε τώρα, φιλαράκο μου, Ράνταλ. Έσύ σκότωσες τόν Μπην Ουίλλιαρντ, για νά τόν ληστέψη κι' ύστερα θέλησες να αϊξες τόν βάρος πάνω στον Τζέφ Ντέρρικ. Νομίζεις πως μ' έκατο παληοδολάρια που μούδωσες μου έκλεισες για πάντα τόν στόμα!

— Ά, έτσι λοιπόν; Έκανε ο σερίφη. Σας συλλαμβάνω και τους δυο!...

Κι' έδωσε γερά, με τόν σκοινί της κρεμάλας τόν Ράνταλ και τόν Χούτς.

Ο Τζέφ, ελεύθερος πειά, γύρισε με τήν Άννα στό σπίτι του δόκτωρος Σάουερ, όπου τούς περιμένε ο γέρος, Χαϊντέν με άγωνία.

— Τζέφ, νόμιζα πως ήσουν ένοχος, του ειπε τότε ο πατέρας της Άννας. Συγγνώμη με...

— Σας συγγωρό, μίστερ Χαϊντέν, του απάντησε εκείνος, αν μου δώσετε τήν Άννα.

— Μπορώ να κάνω κι' άλλοιώς; Φώναξε ο Χαϊντέν, μ' ένα χαμόγελο, καττάζοντας τήν κόρη του.

Ο Τζέφ έσφιξε στήν άγκαλιά του τήν άναπημένη του και συλλογίστηκε πως ο κόσμος δεν ήταν τόσο κακός όσο νόμιζε...

ΤΖΑΪΗΜΣ ΡΟΥΘ

Η ΚΟΥΖΙΝΑ ΣΑΣ

ΜΙΚΡΑ ΣΟΥΦΛΕ

Ζεσταίνετε ένα ποτηρι νερό με άλάτι, δύο κουταλάκια ψιλή ζάχαρη, 75 γρ βούτυρο και λίγη ζημένη φλούδα λεμονιού. Όταν βράσουν τά κατεβάζετε από τή φωτιά και προσθέτετε 125 γρ φάρινα. Τά ανακατεύετε καλά, τά ξαναβάζετε στή φωτιά ώσπου να ξεκολλά τόν μίγμα από τήν κατασρόλα, τά κατεβάζετε και προσθέτετε 4 αυγά δολύκληρα.

Βάζετε στό τηγάνι καλό λάδι και άφου κάψει πέρνετε κουταλιές από τή ζύμη και τις γρήνετε στό τηγάνι. Άφου ροδίσουν τά βγάζετε από τόν τηγάνι και βάζετε να στραγγιζούν, ύστερα δέ τά σερβίρετε πασαλιζοντας τά με ζάχαρη.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

"Όταν κ' ένας σκύλος ακόμη έχει παράδες τόν λένε: Ά-ξιδίτιμο κύριο Σκύλο!

"Άν ο καθένας σκουπίζει κάθε πρωί τόν πεζοδρομίο του, δλος ο δρόμος θναίνι πάντα καθαρός.

"Όποιος δίνει γρήγορα, δίνει δυο φορές. Γερμανική